

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudkyň JUDr. Brigity Chrástilové a JUDr. Milady Haplové v právní věci **žalobkyně: Ing. L. K.**, zastoupena JUDr. Pavlem Musilem, Ph.D., advokátem, se sídlem Balbínova 30, Praha 2, proti **žalované: Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze č. j. 11 Cad 4/2003 - 40 ze dne 14. 9. 2004,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalované **se náhrada nákladů řízení nepřiznává.**

Odůvodnění:

Žalobkyně (dále i „stěžovatelka“) včas podanou kasační stížností napadá rozsudek Městského soudu v Praze č. j. 11 Cad 4/2003 - 40 ze dne 14. 9. 2004, kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalované č. j. 2000/010 - 9004/22.7.2003/Ri/2623 VS - 29561516, jímž žalovaná zamítla odvolání stěžovatelky proti platebnímu výměru č. 8/01/12, vydanému Okresní správou sociálního zabezpečení Praha – západ dne 11. 9. 2001.

V kasační stížnosti stěžovatelka uplatňuje důvody uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2000 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“), a konkrétně nezákonnost spatřuje v tom, že došlo k porušení ust. § 33 odst. 2 správního řádu, neboť před vydáním rozhodnutí neměla možnost vyjádřit se k jeho podkladu i ke způsobu jeho zjištění, případně navrhnout jeho doplnění, přestože právě nedostatek podkladu rozhodnutí byl dvakrát důvodem ke zrušení správního rozhodnutí rozsudkem

Krajského soudu v Praze č. j. 44 Ca 191/98 - 9 dne 10. 11. 1998 a rozsudkem Městského soudu v Praze č. j. 38 Ca 121/2002 - 71 ze dne 25. 6. 2003, a proto mělo být napadené rozhodnutí podle ust. § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. zrušeno. Dále namítá, že závěr soudu o tom, že stěžovatelce byla sdělována výše předepsaných záloh, nemá oporu ve správním spisu. Z vyúčtování záloh pojistného vyplývá, že nebyla vždy seznámena s výši předepsané zálohy pro následující kalendářní rok, po roce, za který byl podán přehled, resp. za který je prováděno vyúčtování. Stěžovatelka dále nesouhlasí s odůvodněním neakceptace důvodnosti její námitky, že byla ujistěna o neexistenci pohledávek ke dni 31. 12. 1995 potvrzením ze dne 1. 2. 1996. Uvedenému nelze přisvědčit vzhledem k předepsanému penále ze záloh na pojistném splatných do 31. 12. 1995, jež činilo částku 7719 Kč, a není zřejmé, která platba stěžovatelky byla použita na úhradu tohoto penále. Stěžovatelka tak nemůže souhlasit se správností podrobného přehledu o uskutečněných platbách a o výši nedoplatku na splátkách pojistného i penále. V souvislosti s obdrženým potvrzením o neexistenci splatných závazků ke dni 31. 12. 1995 vůči správě sociálního zabezpečení, setrvává na stanovisku, že jde o postih plátce, který je v rozporu s požadavkem spravedlnosti právní jistoty a zásadou předvídatelnosti jednání adresátů veřejnoprávních norem. Navrhuje, aby rozsudek Městského soudu v Praze byl zrušen a věc vrácena soudu k dalšímu řízení.

Ve vyjádření ke kasační stížnosti žalovaná uvádí k námitkám následující: Na základě závazného právního názoru v rozsudku Městského soudu v Praze č. j. 38 Ca 121/2002 - 71 ze dne 25. 6. 2003 před vydáním nového (napadeného rozhodnutí) znovu prověřila veškeré zaslané platby stěžovatelkou na účet Okresní správy sociálního zabezpečení Praha – západ či na účet Pražské správy sociálního zabezpečení, územní pracoviště pro Prahu 4, kde byla stěžovatelka v evidenci od 1. 9. 1990 do 31. 12. 1995, a nezjistila žádné další nové platby než platby, které byly uvedeny v dopise Okresní správy sociálního zabezpečení Praha – západ ze dne 28. 3. 2000. Proti výši a datu plateb nebyly stěžovatelkou vzneseny žádné námitky ani další informace, proto byly považovány za správné a při výpočtu penále z těchto podkladů správa sociálního zabezpečení vycházela. Konkrétně při výpočtu penále ze záloh na pojistné za rok 1994 vycházela z termínu uskutečněných plateb a při jejich umístění postupovala v souladu s ust. § 22a zákona č. 589/1992 Sb., v platném znění, což vysvětluje napadené rozhodnutí na straně 3. Žalovaná poukázala na ust. § 15 zákona č. 589/1992 Sb., v platném znění, z něhož vyplývá povinnost osoby samostatně výdělečně činné vypočítat nejnižší měsíční vyměřovací základ i výši zálohy na pojistné a tudíž s jeho výši musela být stěžovatelka seznámena, neboť postup výpočtu nejnižšího vyměřovacího základu je uveden na tiskopisu „Přehled o příjmech a výdajích“ za příslušný kalendářní rok. Pouze na přehledu o příjmech a výdajích za rok 1995 stěžovatelka uvedla chybnou výši zálohy na pojistné pro rok 1996 a na přehledu za rok 1999 výši zálohy na pojistné pro rok 2000 neuvedla vůbec. V ostatních případech byla výše zálohy na pojistné uvedena ve správné výši. Součástí prováděného vyúčtování na základě předloženého přehledu o příjmech a výdajích, které bylo zasíláno stěžovatelce, byla i výše předepsané zálohy na pojistné pro daný rok. K namítanému potvrzení ze dne 1. 2. 1996 o neexistenci pohledávek stěžovatelky ke dni 31. 12. 1995 žalovaná vysvětlila, že v době vydání tohoto potvrzení byly uhrazeny za použití ust. § 22a zákona č. 589/1992 Sb., v platném znění, všechny vyčíslené pohledávky žalobkyně, ale nemohlo být vyčísleno penále ze záloh na pojistné za rok 1995, neboť k němu může dojít až po podání přehledu o příjmech a výdajích za tento rok, který v případě stěžovatelky byl podán dne 28. 3. 1996. Po podání přehledu o příjmech a výdajích za rok 1995 teprve mohlo být provedeno vyúčtování nedoplatku pojistného za tento kalendářní rok, neboť do té doby nebyly správě sociálního zabezpečení známy dosažené příjmy a výdaje ze samostatné výdělečné činnosti. Úhrada přeepsaného penále ze záloh na pojistné za rok 1995 ve výši 7719 Kč byla v souladu s ust. § 17 zákona č. 589/1992 Sb. provedena z vyčísleného přeplatku

pojistného za rok 2000. Na úhradu nedoplatku pojistného za rok 1995 byly použity platby, jak uvedeno na straně 7 napadeného rozhodnutí, pochybení v letopočtech 1. 11., 2. 12. a 19. 12. byl opraven dopisem ze dne 19. 11. 2004. Žalovaná navrhl, aby kasační stížnost byla zamítnuta.

Z obsahu soudního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že žalobkyně napadla rozhodnutí žalované dne 13. 10. 2003 žalobou, jíž se domáhala přezkoumání rozhodnutí, neboť postrádala uspokojivé vysvětlení a přesvědčivé odůvodnění přehledu plateb pojistného v roce 1994 a jejich použití na úhradu závazků vůči správě sociálního zabezpečení. Není prokázáno, že platby žalobkyně v roce 1995 byly zúčtovány správně a následně tvrzené prodlení s platbami v roce 1995 až 2000 skutečně nastalo či nikoli, když od prodlení v roce 1994 se odvíjí veškeré výpočty pro roky následující. V novém odvolacím řízení, ukončeném napadeným rozhodnutím, nebyly použity žádné nové podklady, než ty, které byly použity dříve, o jejichž správnosti měla pochyby. Zúčtováním došlých plateb v roce 1994 a 1995 podle § 22a zákona č. 589/1992 Sb., ve znění účinném do 31. 12. 1995, nejprve na úhradu penále a teprve poté na úhradu nejstarších nedoplatků pojistného, vzniklo pak penále ze záloh, které bylo žalobkyni vyúčtováno platebním výměrem okresní správy sociálního zabezpečení. Poté, co byla ujištěna správou sociálního zabezpečení o neexistenci pohledávek ke dni 31. 12. 1995, nemohla předvídat existenci nedoplatků na pojistném, a tudíž postižení za prodlení zjištěné později a důsledkům prodlení předejít doplacením pohledávky. Postih plátce za později zjištěné nedoplatky a z toho vyplývající prodlení je podle žalobkyně v rozporu se základními principy správního řízení a právního řízení obecně. Ve vyjádření k žalobě žalovaná reagovala na námitky žalobkyně v žalobě a zdůraznila, že zúčtování plateb došlých v roce 1994 souvisí s nedoplatkem pojistného do 31. 7. 1993 ve výši 79 746 Kč. Povinnost platit zálohy ve výši 14 291 Kč neplatila v předepsané výši, nýbrž v částce 1500 Kč, kterou poukazovala až do konce roku 1993. Proto platby došlé od ledna do března 1994 byly zúčtovány do dlužného pojistného za rok 1993. Po podání přehledu o příjmech a výdajích za rok 1993 vznikla povinnost platit zálohy na pojistné v roce 1994 ve výši 6150 Kč měsíčně, přesto žalobkyně nadále poukazovala částku 1500 Kč měsíčně až do listopadu 1994, a proto bylo nutno platby kumulovat do dosažení měsíční výše 6150 Kč, ale zejména na předpis záloh na pojistné na leden 1994 ve výši 14 291 Kč a únor 11 989 Kč. Je zřejmé, že platby zaslané v roce 1994 byly použity na úhradu záloh na pojistné, nikoliv na úhradu penále. Rovněž tak platby došlé v roce 1995 před podáním přehledu o příjmech a výdajích za rok 1994 byly zúčtovány na zálohy na pojistné za rok 1994, neboť zálohy na pojistné nebyly zaplacený v roce 1994 ve stanovené výši. V důsledku platební morálky žalobkyně žalovaná po předložení přehledu o příjmech a výdajích za rok 1994 v souladu s ust. § 20 zákona č. 589/1992 Sb., v platném znění, vypočetla penále ze záloh na pojistné, v souladu s ust. § 14a odst. 1 uvedeného zákona. V důsledku ust. § 22a zákona č. 589/1992 Sb., účinného do 31. 12. 1995, byly veškeré došlé platby v roce 1995 zúčtovány, nejprve na úhradu penále a tím vzniklo následně i penále ze záloh na pojistné za rok 1995. K datu namítaného potvrzení 1. 2. 1996 byl tudíž uhrazen nedoplatek pojistného za rok 1993, 1994, vyčíslené penále z nedoplatků za rok 1993 a penále ze záloh na pojistné za rok 1994, k čemuž byly použity došlé platby v roce 1995. K vyčíslení pohledávek za rok 1995 mohlo dojít až na základě předložení přehledu o příjmech a výdajích za rok 1995, který byl předložen 28. 3. 1996 a vyúčtování provedeno a zasláno 9. 5. 1996. I v následujících letech 1996 – 2000 žalobkyně nehradila zálohy na pojistné ve správné výši, zasílala podstatně nižší částky, než které byly stanoveny v souladu s ust. § 14 zákona č. 582/1992 Sb., v platném znění, čímž se dostávala do prodlení. Žalovaná zdůraznila, že v případě uhrazení vzniklého dluhu na pojistném po obdržení přehledu pohledávek a hrazení záloh na pojistné ve správné výši a ve stanoveném termínu, nemuselo by být penále z prodlení těchto úhrad předepsáno.

Navrhla zamítnutí žaloby. Městský soud v Praze ve svém rozsudku č. j. 11 Cad 4/2003 - 40 ze dne 14. 9. 2004 shrnul podstatné skutečnosti, k nimž došlo po vydání platebního výměru č. 8/01/12 ze dne 11. 9. 2001 vydaným Okresní správou sociálního zabezpečení Praha - západ až po rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 25. 6. 2003, č. j. 38 Ca 121/2002 - 71, a po přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 15. 8. 2003 s ohledem na žalobní námitky žalobkyně a vyjádření žalované uzavřel, že námitka nespolehlivě vysvětleného a nepřesvědčivě odůvodněného přehledu pojistného placeného žalobkyní v roce 1994 je obsahově shodnou námitkou uplatněnou žalobkyní v předchozím řízení, kde bylo přezkoumáváno rozhodnutí žalované ze dne 8. 11. 2001. V projednávaném případě poukázala na nově vydané napadené rozhodnutí obsahující odkaz na právní předpisy, podle nichž bylo posupováno při používání plateb a na podrobný přehled o uskutečněných platbách a o výši nedoplatku na splátkách pojistného i penále. Zdůraznil, že žalobkyní nebylo napadeno konkrétní vyčíslení hrazených splátek či nesprávně stanovená výše dluhu či penále či nezaevidování uskutečněných plateb, neboť pouze namítala, že o došlých platbách není podán jednoznačný důkaz. Napadené rozhodnutí obsahuje zdůvodnění způsobu započtení došlých plateb, výši předepsaných i uhrazovaných splátek. Podle soudu byly použité podklady řádně v napadeném rozhodnutí zhodnoceny a nevyplývá z něho, že se opírá o podklad předložený žalobkyní označený bez záruky, který neobsahuje ani předložený spisový materiál. Námitku o ujištění o neexistenci pohledávek ke dni 31. 12. 1995 rovněž shledal nedůvodnou, neboť sama o sobě nemá za následek závěr o nezákonnosti napadeného rozhodnutí, které nadto k této námitce podrobně argumentuje, jaký vztah z hlediska dlužného pojistného i penále k datu 1. 2. 1996 byl. Za situace, kdy byla žalobkyní sdělována výše předepsaných záloh, a přesto neplatila zálohy ve stanovené výši, musela si být vědoma toho, že na pojistném vzniká penále, a proto se nemůže dovolávat ochrany dobré víry. Žalobu jako nedůvodnou soud zamítl.

Napadeným rozhodnutím žalované č. 2000/010 – 9004/22.7.2003/Ri/2623 ze dne 15. 8. 2003 žalovaná zamítla podle ust. § 59 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, odvolání a platební výměr č. 8/01/12 vystavený Okresní správou sociálního zabezpečení Praha - západ ze dne 11. 9. 2001 potvrdila. Napadené rozhodnutí obsahuje podrobné zdůvodnění oprávněnosti k vydání potvrzení dne 1. 2. 1996 o neexistenci závazku stěžovatelky vůči správě sociálního zabezpečení ke dni 31. 12. 1995 a odůvodněnost postupu správy sociálního zabezpečení vyplývající z ust. § 22a zákona č. 582/1992 Sb., v platném znění, do 31. 12. 1995. Z tam uvedeného se podává, že ke dni 1. 2. 1996 nemohlo být provedeno vyúčtování za rok 1995, tj. vyčísleny pohledávky za toto období, neboť přehled o příjmech a výdajích za rok 1995 byl podán až dne 28. 3. 1996. Nedoplatek pojistného za rok 1995 sdělený po provedeném vyúčtování nebyl uhrazen a od dubna 1996 pak byly poukazovány zálohy na pojistné neodpovídající výši předepsaných záloh na pojistné pro tento rok. Poukázané platby v roce 1995 byly použity na přednostní úhradu penále před pojistným dle oprávnění vyplývajícího z ust. § 22a zákona č. 589/1992 Sb., v platném znění, do 31. 12. 1995. Rozhodnutí dále obsahuje vyčerpávající popis postupu poté, co byly některé platby hrazeny pod nesprávným variabilním symbolem, o čemž a o použití jednotlivých plateb za roky 1993 až 1999 byla žalobkyně informována dne 28. 3. 2000. Správné přemístění plateb je promítnuto ve vyúčtování za roky 1993 – 2000. Pokud se týká roku 1994 žalobkyně měla povinnost platit zálohy na pojistné za leden ve výši 14 291 Kč, únor 11 989 Kč a za březen až prosinec ve výši 6150 Kč měsíčně na základě přehledu o příjmu osoby samostatně výdělečně činné za rok 1993. Přesto zasílala měsíčně platby ve výši 1500 Kč. Při výpočtu penále ze záloh na pojistné za rok 1994 vycházela Okresní správa sociálního zabezpečení Praha – západ z termínu, kdy byly skutečně platby uskutečněny a při jejich umístění postupovala v souladu s ust. § 22 zákona č. 589/1992 Sb., v platném

znění. Postup při výpočtu penále ze záloh žalovaná odůvodnila ust. § 20, § 14 a odst. 1, § 20 odst. 2, § 14 odst. 2 zákona č. 589/1992 Sb. a poukázala na skutečnost, že dne 1. 1. 1996 došlo ke změně ust. § 22a zákona č. 589/1992 Sb. o způsobu použití platby osoby samostatně výdělečně činné v případě splatného závazku vůči příslušné správě sociálního zabezpečení. Rozhodnutí dále obsahuje podrobné údaje o předpisu záloh na pojistné, o došlých platbách a jejich výši v roce 1994 a 1995 včetně platné právní úpravy týkající se roku 1994 ohledně splatnosti záloh na pojistné a použití plateb v roce 1995 podle ust. § 22 a zákona č. 589/1992 Sb. Podle rozhodnutí bylo penále ze záloh na pojistné za rok 1994 ve výši 44 865 Kč uhrazeno platbami v roce 1995 a výše pojistného za rok 1995 byla vyčíslena po podaném přehledu o příjmech a výdajích za rok 1995 částkou 121 410 Kč. Poté, co z plateb v roce 1995 ve výši 112 716 Kč bylo uhrazeno penále ze záloh na pojistné za rok 1994 ve výši 44 865 Kč, bylo na zálohách zaplacen 69 445 Kč a nedoplatek pojistného pak představoval částku 51 595 Kč, na němž vzniklo penále a zároveň vzniklo penále ze záloh na pojistné za rok 1995 ve výši 7719 Kč. Výše nedoplatku ke dni vydání napadeného rozhodnutí činila 88 233 Kč.

Stěžovatelka je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byla účastnicí řízení, z něhož napadené rozhodnutí Městského soudu v Praze vzešlo (§ 102 s. ř. s.), kasační stížnost podala včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a uplatňuje v ní důvody, které sama označuje za důvody podle ust. § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s., které konkretizuje výše uvedeným způsobem. Nejvyšší správní soud napadený rozsudek soudu přezkoumal v mezích řádně uplatněných kasačních důvodů a v rozsahu kasační stížnosti podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že řádně uplatněným kasačním důvodem není stěžovatelčina námitka, týkající se porušení ust. § 33 odst. 2 s. ř. s., která je nepřipustná ve smyslu ust. § 109 odst. 4 věta poslední s. ř. s., neboť nebyla uplatněna v řízení před soudem, jehož rozhodnutí Nejvyšší správní soud přezkoumává, ač tak mohlo být učiněno, rovněž tak námitka stěžovatelky, že nebyla vždy seznámena s výší předepsané zálohy pro následující kalendářní rok po roce, za který byl podán přehled, resp. za který je prováděno vyúčtování, je námitkou, kterou stěžovatelka neuplatnila v řízení před soudem, jehož rozhodnutí je přezkoumáváno, ač tak učinit mohla, proto je i tato kasační námitka ve smyslu ust. § 104 odst. 4 věty druhé nepřipustná.

Stěžovatelka dále nesouhlasí s posouzením své žalobní námítky týkající se potvrzení správy sociálního zabezpečení ze dne 1. 2. 1996 o neexistenci pohledávek ke dni 31. 12. 1995. Zdůvodnění, že skutečnosti rozhodné pro stanovení výše záloh pro další období a konkrétní výši pojistné povinnosti lze určit až po sdělení příjmů a výdajů v předchozím období, které se podává až v průběhu následujícího kalendářního roku, v projednávané věci po vydání potvrzení o neexistenci neuhrazených pohledávek, není podle stěžovatelky ve vztahu k předepsanému penále ze záloh na pojistné splatných do 31. 12. 1995 ve výši 7719 Kč akceptovatelné. Podle stěžovatelky z napadeného rozhodnutí není zřejmé, která platba žalobkyně byla použita na úhradu tohoto penále. Uvedenou stížní námitku neshledal Nejvyšší správní soud důvodnou. Z napadeného rozhodnutí žalované nepochybně vyplývá, že v době vydání uvedeného potvrzení byly osobou samostatně výdělečně činnou uhrazeny jak nedoplatky pojistného za rok 1993 a 1994, tak i vyčíslené penále a dne 22. 12. 1995 i zálohy na pojistné za období leden až prosinec 1995. Uhradila-li tudíž stěžovatelka až dne 22. 12. 1995 předepsané zálohy na pojistné za leden až prosinec 1995, dostala se do prodlení s placením měsíčních záloh na pojistné za rok 1995. Teprve na základě podaného přehledu o příjmech a výdajích za rok 1995 bylo možno vyčíslit pojistné připadající

na rok 1995 a vypočíst penále ze záloh na pojistné za rok 1995, které v daném případě činilo částku 7719 Kč. Pokud dle ust. § 14a odst. 1 zákona č. 589/1992 Sb., v platném znění, jsou zálohy na pojistné splatné od 1. dne kalendářního měsíce, na který se platí, až do 8. dne následujícího kalendářního měsíce a podle ust. § 20 odst. 2 zákona č. 589/1992 Sb., v platném znění je posledním dnem, za který se penále z dlužných záloh na pojistné platí, den, ve kterém byl podán přehled o příjmech a výdajích za kalendářní rok, za který vznikl dluh na zálohách na pojistném, pak Nejvyšší správní soud shledal postup správy sociálního zabezpečení při vydání potvrzení, zdůvodněný žalovanou v jejím rozhodnutí, za postup v souladu se zákonem. Potvrzení ze dne 1. 2. 1996 odpovídá logice. při použití plateb stěžovatelky v roce 1995 a její platby až dne 22. 12. 1995, kterou teprve uhradila předpis záloh na pojistné za měsíc leden 1995 – prosinec 1995. Stěžovatelkou namítaný dluh ve výši 7719 Kč za rok 1995 je penále ze záloh na pojistné za rok 1995, při jehož výpočtu správa sociálního zabezpečení postupovala podle ust. § 20 odst. 2 zákona č. 589/1992 Sb., a tudíž jeho eventuální výši lze ve smyslu tohoto ustanovení zjistit pouze po podání přehledu a po příjmech a výdajích za kalendářní rok, v daném případě za rok 1995, který stěžovatelka podala dne 28. 3. 1996. Stěžovatelčina námitka týkající se pochybností úhrady nedoplatku pojistného za rok 1995 ve výši 51 965 Kč, její povšechně tvrzený nesouhlas se správností podrobného přehledu o uskutečněných platbách a o výši nedoplatků na splátkách pojistného i penále Nejvyšší správní soud posuzuje rovněž jako nepřípustnou ve smyslu ust. § 104 odst. 4 věty poslední s. ř. s. Její námitka, že potvrzení o neexistenci splatných závazků vůči správě sociálního zabezpečení ke dni 31. 12. 1995, které bylo vydáno 1. 2. 1996 je v rozporu se základními principy správního řízení a právního řádu obecně, rovněž není důvodná a je pro závěr o nezákonnosti napadeného rozhodnutí irelevantní. Jak městský soud ve svém rozhodnutí, tak i žalovaná v napadeném rozhodnutí v souladu se zákonem vyargumentovala správnost vystaveného potvrzení dne 1. 2. 1996 vyčerpávajícím způsobem. Na tomto místě Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že stěžovatelce byla výše předepsaných záloh sdělována, neboť vyúčtování záloh pojistného OSVČ za příslušné roky koneckonců sama ke kasační stížnosti připojila. A i když uvedená vyúčtování obsahovala vždy výši předepsané zálohy na kalendářní rok, v němž byl přehled podán, nehradila přesto platby ve stanovené výši. Musela si být tudíž vědoma, že se dostává do prodlení s placením a nabíhá jí penále. Uvedená námitka dovolávající se spravedlnosti a dobré víry není za této situace na místě.

V průběhu kasačního řízení došlo rozhodnutím žalované ze dne 24. 11. 2004 k prominutí penále ze záloh pojistného za rok 1999 ve výši 19 193 Kč a rok 2000 ve výši 4427 Kč, jak bylo Nejvyššímu správnímu soudu sděleno.

S ohledem na shora uvedené posouzení stížních námitek stěžovatelky shledal Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.)

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ust. § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, proto jí právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. To by náleželo žalované, přiznání nákladů řízení správnímu orgánu ve věci důchodového pojištění je však podle ust. § 60 odst. 2 s. ř. s. vyloučeno, proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že žalované, přestože měla ve věci plný úspěch, se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. listopadu 2006

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu